

EEN HELE KEREL

(Ein ganzer Kerl)

Blijspel in vijf bedrijven

door

FRITZ PETER BUCH

vertaling

Adrie Kuik

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN HELE KEREL - EIN GANZER KERL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRITZ PETER BUCH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Julie

De Kolonel - haar oom

Stefan - zijn zoon

Freule Leonie - een ver familielid

Dr. Wilmer - een vriend des huizes

Annie Willich - een jonge weduwe

Lutz en Louise - bedienden

Meijer - een lastige buurman

Mevr. Meijer - zijn vrouw (evt. dubbelrol)

DECOR:

Grote hal van het landgoed Hagenstein. Een hoge ruimte met op halve hoogte een galerij over de hele achterwand. Een brede houten trap biedt toegang tot die galerij. In het midden van de linker zijwand een open haard. Links achter de deur naar de keuken, links voor de deur naar een bergruimte. Midden achter de voordeur. Het vertrek maakt een karige, uitgewoonde indruk. Een paar versleten leren fauteuils staan voor de haard. Op de achtergrond een oude vleugel. Her en der hangen familieportretten, o.a. een portret van Julie's moeder. Helemaal rechts voor een grote passpiegel, daarnaast een oude secretaire, waarop een lading weckflessen en een paar grote inmaakpotten staan. Voor de bijna naar het midden uitlopende trapwang een grote ovale tafel met vijf stoelen.

KOSTUMERING:

Het verhaal is gesitueerd in het jaar 1938/39. Het zou dus wenselijk zijn om de keuze van de kleding daar enigszins op af te stemmen.

EERSTE BEDRIJF

Het is middag. Bij de tafel in het midden staat Louise, een klein en brandschoon vrouwtje van ongeveer 60 jaar. Ze pakt wasgoed bij elkaar en doet dit in een mand. De kolonel komt op van links in zijn ochtendjas met een pakketje kranten en brieven onder zijn arm. Hij loopt ietwat mank met een stok.

KOLONEL: *(in een slecht humeur)* Hiernaast staan alle ramen open! Overal hangt wasgoed! Je weet in dit huis weer eens niet, waar je het moet zoeken.

LOUISE: Meneer de kolonel kan het beste maar weer in zijn bed kruipen.

KOLONEL: Midden op de dag? Ik ben nog maar net op.

LOUISE: Al een eeuwigheid lang is maandag wasdag! Meneer de kolonel zou daar toch langzamerhand aan gewend moeten zijn.

KOLONEL: Daar zal ik nooit van mijn leven aan wennen!

LOUISE: Dat is altijd het probleem. De mens vertikt het om aan orde en regelmaat te wennen.

KOLONEL: Hè?

LOUISE: De orde komt van God. Chaos is het nest van de duivel. Daarin wordt alle ellende uitgebreed. Al het onheil en alle slechte dingen.

KOLONEL: *(grimmig)* Dan heeft íe zeker ook mijn podagra zitten uitbroeden. Mijn jichtknobbel!

LOUISE: *(overtuigd)* Wis en waarachtig! *(ze is met de was zo'n beetje klaar en doet alles in de mand)* In wat voor wereld leven we? Chaos binnen en chaos buiten. Oorlog, moord en brand! Terwijl alles al in de heilige schrift staat. Het is allemaal al voorspeld. Alleen hij die oren heeft kan luisteren. *(de kolonel draait haar gepikeerd de rug toe. Louise pakt de mand op en gaat naar de deur)*

KOLONEL: Heb jij juffrouw Julie gezien?

LOUISE: De juffrouw is in de stal. *(ze gaat af. De kolonel neemt vluchtig de reeds geopende post door. Lutz komt op. Hij is ongeveer vijf jaar ouder dan Louise. Hij is een magere lange grijsaard, in de schouders licht gebogen. Hij oefent zeer waardig zijn beroep uit. Hij zet de stoelen recht en legt een tafelkleed over de tafel in het midden)*

KOLONEL: Sinds wanneer loopt Louise onzin uit te kramen?

LUTZ: We worden langzaam maar zeker een dagje ouder, meneer de kolonel.

KOLONEL: Maar daarom hoef je toch niet meteen seniel te worden!

LUTZ: Je weet het maar nooit. Misschien hebben anderen dat eerder door dan wij zelf. *(de kolonel kijkt hem een beetje onzeker aan dan houdt hij hem een brief voor)*

KOLONEL: Heeft Julie deze brief gelezen?

LUTZ: *(kijkt terloops naar de brief)* Zeker, meneer de kolonel.

KOLONEL: Wat zei ze?

LUTZ: Dat het een rotstreek is.

KOLONEL: Dat kunnen we nooit betalen.

LUTZ: Als u mij toestaat mijn mening hierover te geven, meneer de kolonel, dan is die pensioneigenaar Meijer een met helse tirannie vergeven hond. Hij heeft het op ons mooie Berkenbos voorzien dat aan zijn landerijen grenst. Hij wil er een nieuwe woning neerzetten.

KOLONEL: Wil hij het Berkenbos dan kopen?

LUTZ: Ja. Maar juffrouw Julie doet zo maar niet haar landgoed van de hand. Ze laat nog liever de bedden onder onze kont verpachten dan dat.

KOLONEL: Zei ze dat?

LUTZ: Zeker. Dat was haar laatste woord.

KOLONEL: Hm... en waar moeten wij dan op slapen?

LUTZ: Misschien... op stro?

KOLONEL: Hm... breng mij eens een glas rode wijn, Lutz.

LUTZ: Het is maandag, meneer!

KOLONEL: Dat weet ik zelf ook wel.

LUTZ: Ik wil u er plichtsgetrouw aan herinneren dat wij het tot het weekend met die ene fles moeten doen.

KOLONEL: Dan kunnen we allemaal wel dood zijn.

LUTZ: Gezien de omstandigheden... zeker. *(hij gaat naar de keuken. Buiten is gesnater van ganzen hoorbaar evenals piepende remmen en druk pratende vrouwenstemmen. De kolonel kijkt uit het raam. Lutz komt uit de keuken met een fles rode wijn en een glas en hij gaat naar het raam)*

KOLONEL: Welke idioot maakt daar zo'n kabaal?

LUTZ: Er is een automobiel op onze ganzen ingereden.

KOLONEL: Bekenden?

LUTZ: Freule Leonie en... voor zover ik kan zien... een onbekende dame.

KOLONEL: Leonie? O, die! Hysterisch mens! Zijn die ganzen ongedeerd?

LUTZ: De dames stappen uit.

KOLONEL: Ik bedoel onze ganzen.

LUTZ: Dat lijkt me wel. De dames komen binnen.

KOLONEL: *(pakt de fles en het glas)* Mijn God nog aan toe! Er blijft mij echt niets anders over dan in bed te kruipen. *(hij vlucht via de trap naar boven)* Zeg maar dat ik griep heb! Bezoek is ten strengste verboden. *(hij verdwijnt naar boven. Lutz gaat naar de deur. Voordat hij die*

bereikt, komen Leonie en Annie binnen. Leonie is een aparte dame van in de dertig, gekleed in een mooie japon, een zogenaamde "autodress". Annie is iets jonger, mollig en heeft een mooi teder gezicht. Ze draagt eenvoudige rouwkleding die haar goed staat)

LEONIE: *(opgewonden)* Lutz! Wat zeg je me daarvan? Ik heb wel bijna tien ganzen platgereden! Het scheelde maar een haartje! Waar of niet, Annie? Geweldig, Julie zou uit haar vel springen. Goddank ben ik uitstekend verzekerd! Als jij nog een verzekering nodig hebt, Lutz, dan zeg je het maar! Waar zit mijn lieve oompje?

LUTZ: Meneer de kolonel ligt helaas met griep in bed.

LEONIE: Mijn hemel. Dan mag ik hier zelfs niet eens gaan zitten. Ik ben verschrikkelijk vatbaar. Tot gisteren ben ik zelf ziek geweest. Amandelen... zó dik! De dokter zei dat hij zoiets nog nooit eerder in zijn praktijk had meegemaakt. Bij mij wordt altijd alles direct driemaal zo dik. Waar zit Julie eigenlijk?

LUTZ: De juffrouw is in de stal.

LEONIE: Zeg dan maar snel tegen haar wat voor alleraardigst bezoek ze heeft.

LUTZ: Ik denk dat de juffrouw daar momenteel weinig tijd voor zal hebben. Er is een koe aan het kalven.

LEONIE: *(gaat op haar gemak in en fauteuil zitten)* Dan wachten we rustig totdat het kalfje het levenslicht heeft gezien! *(ze knikt naar Lutz, die afgaat. Annie gaat verlegen op een stoel zitten. Leonie pakt een sigaret en biedt Annie er ook één aan)* Sigaret, Annie?

ANNIE: *(verlegen)* Dank je.

LEONIE: *(kijkt om zich heen)* Hoe vind je het hier? Prachtig, hè? Ik ben gek op Hagenstein. De kolonel wil altijd dat ik meteen een paar weken blijf. Maar dat zou ik nooit volhouden. Ik zou me hier al snel dood vervelen. Ik wil mensen om me heen. Mensen, mensen, mensen. Julie is geweldig. Niet op het eerste gezicht. Je moet haar wat beter leren kennen! Ongelooflijk flink is ze. Gestoord, maar toch aardig.

ANNIE: Ik ben je zo dankbaar, dat je hier een goed woordje voor me wilt doen.

LEONIE: Geloof mij, dit is de juiste plaats voor jou. Een vrouw als jou heeft een huishouding als deze hard nodig. Je zult het zien. Wees maar niet ongerust.

ANNIE: *(met een glimlach)* Ik ben op het ergste voorbereid.

LEONIE: De hele familie is getikt. Ik ben de enige die normaal is. Maar ik ben dan ook zeer verre familie. Julie en ik hebben dezelfde betovergrootmoeder.

LUTZ: *(weer op)* De juffrouw laat zich excuseren. Het kalven kan nog wel even duren. *(af)*

LEONIE: Hopelijk wordt het geen misbaksel met vijf poten of met twee koppen. Ik zou hier wel eens op bezoek willen komen zonder dat er toevallig een catastrofe aan de gang is! *(ze wijst naar één van de familieportretten)* Kijk, dat is het zwarte schaap...

ANNIE: *(kijkt om zich heen)* Hè? Waar is een schaap?

LEONIE: Dat meisje met het romantische kapsel. Dat is Julie's moeder. Het zwarte schaap van de familie. *(ze kijkt voorzichtig om zich heen)* Daarover mag tussen deze vier muren niet gesproken worden. Ik vertel het je maar even, zodat je er rekening mee kunt houden. Beloof me, dat je aan niemand vertelt van wie je dit gehoord hebt.

ANNIE: Maar Leonie...

LEONIE: Het schilderij heeft altijd op zolder gestaan met het gezicht naar de muur. Julie heeft het hier neergehangen, sinds zij hier de scepter zwaait.

ANNIE: Een erg mooi meisje.

LEONIE: Een veel te mooi meisje! Het temperament had ze van haar vader. Die noemden ze altijd dolle Dries. Hij probeerde met bloed zweet en tranen Hagenstein draaiende te houden. Alleen maar schulden. Schulden, schulden, schulden. Allemaal nog dubieus ook. Zijn mooie dochter was zijn laatste hoop. Een jonge miljardair van uitstekende komaf werd hopeloos verliefd op haar. Dolle Dries lag op zijn knieën voor haar. Of ze die miljardair alsjeblijft wou nemen.

ANNIE: *(heeft ademloos zitten luisteren)* En? heeft ze het gedaan?

LEONIE: Ze vond hem te dom. De hele familie reisde hier naartoe. Ze smeekten en dreigden. Er wordt gezegd dat die ouwe dolle Dries haar bijna vermoord heeft.

ANNIE: En deed ze het toen nog niet?

LEONIE: Weet je wat ze toen gedaan heeft? Ze heeft een kind genomen.

ANNIE: Dat is ook een mogelijkheid!

LEONIE: Ze was iedereen te slim af en nam een kind. En weet je van wie? Van één van de knechten hier op het landgoed.

ANNIE: En dat was zeker de vader van juffrouw Julie?

LEONIE: Het schijnt een flinke knul geweest te zijn. Een echte kerel! Zo mooi als een god en zo sterk als een stier. Je kunt je wel voorstellen wat er toen gebeurde. Die ouwe Dries was door het dolle heen. Hij eiste dat zij met de vader van haar kind zou trouwen. De dag na het huwelijk is dolle Dries overleden. Hartverlamming werd er gezegd. Het pistool hebben ze later opgevist uit de vijver. De waarheid heeft de familie met veel pijn en moeite weten te verbloemen. Maar ze waren totaal geruïneerd. De kolonel was toen bij het leger. Hij moest zijn carrière opgeven en nam de leiding over op Hagenstein. Hij had helemaal geen verstand van het boerenbedrijf. Het werd een ramp.

Zijn vrouw, een zeer mondain type, ging er na vier weken vandoor. Zijn zoon Stefan is hier samen met Julie opgegroeid als vee.

ANNIE: En de moeder van juffrouw Julie?

LEONIE: Bedorven en gestorven! De ouwe wilde het slagveld op en werd weer officier. Half kreupel kwam hij weer thuis. Hij had nu zijn hoop gevestigd op Stefan. Maar daar kon hij naar fluiten. Op een mooie dag was hij verdwenen om nooit meer terug te komen. Naar Zuid-Amerika of weet ik veel waar naartoe. Dat heeft de kolonel de das omgedaan. Stefans naam mag hier niet meer genoemd worden... Ssst! *(buiten op het erf is een hels kabaal hoorbaar, waaruit uiteindelijk de opge-wonden stem van Julie hoorbaar wordt)*

JULIE: *(buiten)* Ik laat nog liever mijn bed onder mijn kont vandaan verpachten. Als ze dat maar weten!

LEONIE: *(constateert)* Julie.

JULIE: *(verschijnt in de deuropening. Een slanke jongedame van plusminus vijftwintig jaar. Ze draagt een herenpantalon, rijlaarzen en een verschoten vilthoed. Ze schreeuwt)* Mijn landgoed krijgt u toch niet. Over mijn lijk! *(ze knalt de deur dicht en staat rood van woede midden op het toneel)* De huffer! Ik ben toch geen bedrieger? Al ga ik op mijn kop staan, er rolt geen stuiver uit mijn broekzak.

LEONIE: *(ontsteld)* Mijn God, Julie! Wat is er wel niet aan de hand?

JULIE: *(smijt haar hoed in een hoek)* Die vlegel wil mij dood hebben. Lutz! Een borrel! *(tegen Leonie)* Jij ook één?

LEONIE: Nee, dank je.

JULIE: Iets zoeters hebben we niet in huis. *(Lutz brengt de jeneverfles en schenkt voor Julie een glaasje vol)* Ik heb van hem fosfaat en kali op krediet gekregen en ook een paar machines. En nu wil hij plotseling die hele zesduizend gulden contant hebben! *(ze drinkt en windt zich opnieuw op)* Alleen omdat ik twee termijnen nog niet heb afgelost! Hoe kan het ook anders? Dertig hectare rogge door de hagel verwoest, zes zeugen doodgegaan aan de vlekziekte! Alsof ik dat kan helpen! Ik moet eerst de lonen uitbetalen.... Maar hij krijgt mij niet gek, die schurk. Ik kijk dwars door hem heen! Hij aast op een stuk bos van mij. Dat krijgt hij niet, al wordt het mijn dood!

LEONIE: Wind je toch niet zo op!

JULIE: Jij hebt makkelijk praten! Kun jij zesduizend gulden tevoorschijn toveren?

LEONIE: Zouden we elkaar eerst niet eens gedag zeggen?

JULIE: Sorry... Poeh... *(ze ademt diep in)* Dat moest me even van het hart.

LEONIE: Is het kalfje nu al geboren?

JULIE: Wil je die zien? De moeder is juist bezig om het schoon te likken.

LEONIE: Verschrikkelijk!

JULIE: (*ontdekt Annie*) En wie mag dit wel niet zijn?

LEONIE: (*stelt haar voor*) Dit is Annie Willich, waarover ik je geschreven heb.

JULIE: Juist! Vandaag is het de eerste! Ik heb nooit meer aan haar gedacht. Ik had u eigenlijk moeten afzeggen. Zoals de zaken er nu voor staan, kan ik u niet eens betalen.

LEONIE: Maar Julie, ik heb het haar beloofd.

JULIE: (*tegen Annie*) Bent u zo jong als u eruit ziet?

ANNIE: (*geïrriteerd*) Zevenentwintig...geweest.

JULIE: Het kan ermee door. Wat doen we nu?

LEONIE: Je kan het op zijn minst toch wel even proberen?

ANNIE: Alstublieft, zoveel ben ik niet gewend. Al die ellende...

JULIE: (*droog*) Weet ik, u heeft uw man verloren en nu moet u voor zichzelf zorgen. (*Annie snikt in haar zakdoekje. Julie zakelijk*) U hoeft niet te gaan grienen. We geloven zo ook wel dat u verdriet heeft.

ANNIE: (*bergt snel haar zakdoekje op*)

JULIE: Onze Louise wordt een dagje ouder. Kunt u een huis-houding als deze aan?

ANNIE: Zeker mevrouw.... juffrouw...

LEONIE: Annie is geweldig! Ik steek zo mijn hand voor haar in het vuur. En zo eerlijk als goud! Nietwaar, Annie?

ANNIE: (*werpt haar een hulpeloze blik toe*)

JULIE: De omstandigheden, waaronder we hier leven, zult u wel kennen. Leonie zal u ongetwijfeld het hele familiedrama wel verteld hebben.

LEONIE: (*verontwaardigd*) Julie, hoe kan je nou zoiets van mij denken!

JULIE: (*onverstoorde*) Mocht dat niet het geval zijn, dan komt u binnen twee dagen in het dorp alles te weten. En om uw nieuwsgierigheid alvast maar te bevredigen zal ik u direct maar vertellen dat alles wat u te horen krijgt waar is!

LEONIE: (*geshockeerd*) Julie, ik kan je niet volgen!

JULIE: Waarom zou ik niet de waarheid vertellen? Ik hou er niet van om de hele zaak te verbloemen. Met die dronkemansverhalen over mij is het trouwens afgelopen. Er doen nu weer verhalen de ronde dat ik niet achter de dienstmeiden aanzit, ondanks het feit dat ik altijd een broek draag. (*ze wendt zich weer tot Annie*) Ik stel u een proeftijd van vier weken voor. Daarna vertellen we elkaar eerlijk en open wat we van elkaar vinden en of u hier dus wel of niet blijft. Ik kan u hier alleen maar gebruiken, indien u erin slaagt om op het huishouden zoveel te besparen, dat u met die besparingen in uw eigen levensonderhoud kunt voorzien. Het gaat er hier hard aan toe. Ik leef als een soldaat en ik vrees dat er voor u ook niets anders op zal zitten. (*reikt haar de*

hand) Afgesproken?

ANNIE: (*geeft haar confuus een hand*) Zeker, mevrouw.

JULIE: (*belt*) Al het andere komt later aan de orde. (*Lutz komt op*) Lutz, breng juffrouw Annie naar de logeerkamer en zorg dat ze haar bagage krijgt. (*Lutz gaat met Annie de trap op*)

JULIE: (*roept haar na*) En dan nog iets! Ik verzoek u om uw privé-aangelegenheden buiten dit huis om te regelen. Hiervoor krijgt u één keer in de vier weken een dag vrij. Is dat genoeg?

ANNIE: (*verlegen*) Zeker, mevrouw. (*af naar boven*)

JULIE: (*tegen Leonie*) Was je van plan om nog lang te blijven?

LEONIE: Onmogelijk. Ik moet onmiddellijk weer naar huis, want mijn naaister komt vanmiddag.

JULIE: Ik zat ook echt niet om je te springen.

LEONIE: (*maakt zich gereed om te gaan*) Je bent hartverwarmend eerlijk.

JULIE: (*lachend*) Zoals altijd!

LEONIE: (*met een blik naar de eerste verdieping*) Mag je haar een beetje?

JULIE: Nee. Maar misschien kan ik haar nog heropvoeden.

LEONIE: Jij was onuitstaanbaar grof tegen haar. Zelfs een man gedraagt zich niet zo.

JULIE: Een man heeft dat ook niet nodig.

LEONIE: Het is toch jouw grootste wens om er één te zijn.

JULIE: Ach... Jij denkt zeker dat het een lolletje is om te moeten leven zoals ik leef.

LEONIE: (*haalt haar schouders op*) Waarom doe je dat dan?

JULIE: Dat zou jij zo langzamerhand toch eens begrepen moeten hebben.

LEONIE: Ja natuurlijk. Ik heb er ook grenzeloos veel bewondering voor. Het is misschien maar goed, dat Stefan er toen vandoor is gegaan. Dit had hij nooit volgehouden.

JULIE: Nee. Waarschijnlijk niet.

LEONIE: Eigenlijk heb jij hem helemaal vervangen.

JULIE: Ja, zo denk ik er ook wel eens over. Wat ik nu ben, had hij eigenlijk moeten zijn.

LEONIE: (*trekt haar handschoentjes aan*) Maar één ding begrijp ik nog steeds niet. Waarom ga je niet trouwen?

JULIE: (*heeft plezier om zoveel domheid*) Volgens mij, Leonie, leef jij op een andere planeet en kom jij alleen maar zo nu en dan naar de aarde om ons met een bezoekje te vereren! (*ze brengt Leonie naar de deur*)

LEONIE: (*confuus*) Hoezo dan?

JULIE: (*lachend*) Denk daar maar eens over na, wanneer jij vanmiddag

je nieuwe kleren aan het passen bent! *(Leonie gaat hoofdschuddend naar buiten. Julie sluit de deur en gaat naar de haardhoek waar de kranten liggen. Lutz komt de trap af)*

JULIE: *(roept naar de keukendeur)* Louise!

LUTZ: *(bij de keukendeur)* Louise! *(Louise op uit de keuken)*

JULIE: *(bladert in de kranten)* Die juffrouw Willich blijft bij wijze van proef vier weken bij ons. Ze moet zich inwerken in de boekhouding en de correspondentie van me overnemen. Daarnaast kan ze jullie af en toe helpen in de huishouding.

LOUISE: Maar de leiding in de huishouding en in de keuken...

JULIE: Dat blijft jouw verantwoordelijkheid, Louise, dat spreekt vanzelf.

LOUISE: ...want voor de leiding moet je een helder verstand hebben en van aanpakken weten, anders loopt alles in het honderd.

JULIE: Als ze hier niet op haar plaats is dan gooien we haar er gewoon weer uit. *(Lutz en Louise gaan af naar de keuken. Julie neemt de post door. Even later gaat de deur achter open. Dr. Wilmer steekt zijn hoofd om de deur. Hij is een opgewekt en stevig mannetje van in de vijftig. Hij is de huisarts. Heeft een gezonde blos op de wangen en een paar heldere ogen, die heel wat mensenkennis verraden)*

WILMER: *(bij de deur)* Stoor ik?

JULIE: Dokter! U stoort nooit.

WILMER: *(komt binnen)* Wat is er aan de hand, Julie? Je zit niet op je paard, je bent niet in de stal? Ben je soms ziek?

JULIE: *(kijkt voor zich uit)* Het is weer eens zover, dat we niet meer verder kunnen.

WILMER: Die toestand met Meijer?

JULIE: *(knikt)* Als ik morgen niet betaald, dan komt de deurwaarder langs.

WILMER: Foei!

JULIE: Het is mijn schuld. Ik had op een beetje geluk gehoopt.

WILMER: Dat mag ook wel eens een keer.

JULIE: U ziet wat de gevolgen zijn.

WILMER: Er zal toch wel een oplossing voor te vinden zijn.

JULIE: Natuurlijk wel. Ik hoef alleen maar het Berkenbos af te staan, waar hij zoveel belang bij heeft. Dan zou ik nog goede zaken doen ook. Ik zou er meer voor krijgen dan het waard is.

WILMER: Waarom doe je dat dan niet?

JULIE: Dat zou u toch moeten weten! Zeven jaar lang heb ik hier de hoeve geleid. Ik ben nog geen hectare bos en landbouwgrond kwijtgeraakt! Honger heb ik ervoor moeten lijden. Nou ja, dat weet u zelf ook allemaal wel. De beste jaren van mijn leven zitten erin. Mijn hele jeugd. En wat ben ik? Een bespottelijk mens!

WILMER: Julie toch!

JULIE: Ja, ja. Ondanks de erkenning dat ik “zo flink” ben! Ik ga me niet beklagen. Ik heb dit uiteindelijk zelf gewild. Op mijn zeventiende heb ik gezworen alles goed te maken wat mijn arme moeder in de ogen van de hele wereld fout had gedaan. Daar heb ik mij aan gehouden. Andere vrouwen van mijn leeftijd hebben een man en kinderen.... Ik heb dit. Maar om er iets van weg te geven... dat is alsof ik een stuk van mezelf weg moet geven.

WILMER: Weet de kolonel van deze geschiedenis af.

JULIE: Ja. Maar hij kan ook niets voor me doen. Ik moet het alleen zien te rooien. Zoals ik alles alleen moet rooien.

WILMER: Ik zit ook met een probleem, Julie.

JULIE: U?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto